

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ב"ל 21-06-20330

26 מרץ 2025

לפני: כב' השופט יעקב אזולאי

התובעת:

סוליקו גגולאשוילי
ע"י ב"כ עו"ד ברוך כהן

הנתבע:

המוסד לביטוח לאומי
באמצעות הלשכה המשפטית

פסק דין

התובענה עניינה בשאלה-האם זכאית התובעת להכיר בה כתושבת ישראל החל מיום 1.10.16 ואילך.

האם יש לבטל החלטת הנתבע לשלילה רטרואקטיבית את תושבותה, ואשר כתוצאה מכך נשללה זכאותה לקצבאות, ואף חויבה להשיב קצבאות לנתבע.

תמצית טענות התובעת:

- יש לבטל את החלטות הנתבע מיום 6.3.19 ומיום 9.2.20 השוללות למעשה את התושבות באופן רטרואקטיבי החל מיום 1.10.16 מאחר ונתנו על בסיס קריטריון פסול.
- כמו כן, יש לחייב את הנתבע לשלם לה את הקצבאות המגיעות לה מתוקף מעמדה כתושבת ולבטח רטרואקטיבית בביטוח בריאות.
- לפי הנטען, הנתבע הסתמך באופן בלעדי על מבחן "התא המשפחתי" כלומר העובדה כי בעלה שוהה בגאורגיה – והתעלם מכל הזיקות האישיות והאזרחיות של התובעת לישראל. נוסף לכך, יש בכך פגיעה בזכותה לשוויון ואפליה מגדרית, כאילו האישה תלויה בבעלה ואינה ישות עצמאית. בבחינת התושבות יש לתת את הדעת לסגנון החיים המשתנה ולאופי המשתנה של התושבות כאשר היא בגיל פרישה (ללא מחויבות לילדים קטנים או לעבודה מגבילה), ויש לראות בשהייתה בחו"ל כחופשות ולצורך שמירת יחסיה עם בעלה.
- לטענתה, מירב הזיקות שלה הן תמיד למדינת ישראל הן מבחינה סובייקטיבית (רואה בה כמרכז חייה) והן מבחינה אובייקטיבית, כדלקמן:

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ב"ל 21-06-20330

26 מרץ 2025

- **מגורים:** בבעלותה דירה באשקלון בה היא מתגוררת ונושאת בכל התשלומים לצורך מגוריה שם, וכל חפציה האישיים מצויים שם. היא מעולם לא השכירה את הדירה לאחרים.
 - **משפחה:** כל ילדיה, נכדיה, אמה ואחיה גרים בארץ.
 - **כלכלה ונכסים:** יש לה חשבון בנק בארץ, כרטיס אשראי ישראלי ושיקים, טלפון סלולרי ישראלי ופוליסת ביטוח חיים.
 - **שירותים רפואיים:** מקבלת שירותים רפואיים בישראל (ולא בגאורגיה), כולל טיפולים שוטפים.
 - **חיי היום-יום:** קניות, תשלומים שוטפים, והחיים היומיומיים מתנהלים בארץ.
5. שהותה בגאורגיה נעשית רק לצורך שמירה על תא הזוגיות, ולא כמרכז חיים. היא אינה עובדת בגאורגיה, אינה בעלת נכסים שם, ומגיעה רק לבקר את בעלה לפרקים. לטענתה, בעלה שוהה שם לצרכים עסקיים, אך לתובעת עצמה אין שום זיקה למדינה זו, לא משפחתית, לא חברתית ולא מקצועית. התובעת מציינת בעקביות שבכוונתה להמשיך את חייה בישראל.
6. החלטת הנתבע לשלול את התושבות לא כללה זימון לשימוע מקדים טרם קבלתה, על אף שמדובר בזכויות יסוד: קצבת זקנה, ביטוח בריאות ועוד. נטען כי ההחלטה התקבלה על סמך נתונים חלקיים בלבד, מבלי שהתקיים הליך ראוי ותוך קביעת מועד מלאכותי לשלילת התושבות רטרואקטיבית, מתאריך 1.10.16.
7. לטענתה, שינוי נסיבות כלל לא נבחן, לפיו מ-2019 ואילך שהתה התובעת יותר מ-183 ימים בשנה בישראל, פתחה עסק, וניסתה להשתלב בעבודה. לטענתה, מגפת הקורונה פגעה בהכנסתה ומנעה מהעסק להתרומם, אך היא עשתה מאמצים כן להשתלב.
8. הנתבע שלח לה מכתבים בהם ביקש אסמכתאות והודיע כי בכוונתו לבחון את עניינה מחדש, מה שיצר מצג מטעה שההליך עודנו פתוח, ואולם רק לאחר מכן הודיע כי הוא דוחה את בקשתה, ובכך מנע ממנה להגיש ערעור בסמוך.
9. עניינה של תביעה זו אינה על ההחלטה מ-2019 כי אם על ההחלטה מ-2020, ובמסגרתה ניתנה לתובעת זכות ערעור בתוך 12 חודשים – זכות אותה מימשה בזמן. למעשה, הנתבע טען להתיישנות מטעמים טקטיים, במטרה להסיט את הדיון מהשאלה העניינית של מרכז חייה.
10. החלטות הנתבע נוגעות בחוסר סבירות קיצונית, הן אינן מתיישבות עם הפסיקה העדכנית של בתי הדין בנוגע לתנאי תושבות, ובפרט כאשר מדובר באדם מבוגר עם מרכז חיים מוכח בישראל. נטען כי אין זה נכון לבחון את מעמדה ותושבתה של התובעת על פי מבחן "התא המשפחתי",

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ב"ל 21-06-20330

26 מרץ 2025

וכי אין בעצם התגוררותו של בן זוגה של התובעת בגיאורגיה כדי לקבוע תושבותה ומרכז חייה של התובעת.

11. הנתבע לא ראה לנכון לשלול את תושבותה בשנת 2016 אלא רק בשנת 2019, רק לנוכח תביעתה לקבלת אזרח ותיק/קצבה זקנה. נטען כי שלילת התושבות רק בהקשר של תביעה לדמי אזרח ותיק/דמי זקנה נעשתה בקלות דעת ובשרירות לב, ולא היה מקום לעשות כן אף מההיבט שלא נתנה לתובעת התרעה כי תשובותה עלולה להישלל.

תמצית טענות הנתבע:

12. מכלול הראיות הקיימות בתיק מלמדות כי מרכז חייה של התובעת לפחות משנת 2016 אינו נמצא במדינת ישראל אלא בגיאורגיה לצד בעלה, המנהל שם עסק עצמאי ומתגורר שם דרך קבע, ומכאן שאינה תושבת ואינה עונה להגדרת "מבוטח" לצורך זכאות לקצבאות מכוח חוק הביטוח הלאומי. במכתבו של הנתבע מיום 30.5.19 התובעת קיבלה עדכון כי לאור שלילה רטרואקטיבית של זכאותה לקצבת אזרח ותיק נוצר חוב ע"ס 27,626 ₪.

13. טענת סף "התיישנות" - דין התביעה הוגשה למעלה משנתיים מהמועד בו הוחלט על שלילת תושבותה של התובעת (ביום 6.3.19), ועל כן דינה להידחות מחמת התיישנות בהתאם לתקנה 1 לתקנות הביטוח הלאומי (מועד להגשת תובענות), התשי"ל-1969.

התובענה מתייחסת להחלטת הנתבע מיום 6.3.2019 לפיה נשללה תושבותה של התובעת רטרואקטיבית מ-1.10.16, וכן להחלטה נוספת מיום 19.8.2020 שלא להכיר בה כתושבת גם לאחר מכן. טענת ההתיישנות היא מהותית, ולא עלה בידי התובעת לסתור את החזקה לפיה דבר הדואר שנשלח לפי פרטי מענה התקינים הגיע אליה תוך פרק זמן סביר, וכי גרסתה לעניין מועד קבלת המכתב עמומה ונזקפת לחובתה בהתאם לעב"ל 30510-09-23 אפרת נסימי נ' המוסד לביטוח לאומי (26.5.24).

14. כאמור, התביעה התיישנה, אין בסיס עובדתי או משפטי לקבל את התביעה, וכי מרכז חייה של התובעת הוא בגאורגיה, על אף שהתובעת ניסתה ליצור מצג שווא של זיקה לישראל לאחר שלילת תושבותה.

15. התובעת שהתה רוב הזמן בחו"ל, ובין השנים 2016-2020 שהתה 1,073 ימים בגאורגיה ורק 754 ימים בישראל. נתונים אלה מלמדים, על מגמה ברורה של שהייה ממושכת בגאורגיה, ולא על זיקה לישראל.

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ב"ל 21-06-20330

26 מרץ 2025

16. התובעת תלויה כלכלית בבעלה באופן מוחלט. התובעת ובתה העידו כי בעלה הוא המפרנס היחיד, דואג להעברת כספים והיא למעשה תלויה בו בכלכלה באופן מלא. התובעת לא עבדה בארץ, והקוסמטיקה לא הייתה מקור הכנסה אמיתי, אלא ניסיונות מועטים וללא לקוחות.

17. פתיחת העסק בארץ נעשתה רק לאחר שהוגשה הבקשה לתושבות מחדש, ולמעשה לא הייתה פעילות ממשית. ההכשרה לקוסמטיקה נעשתה בגאורגיה, ולא הייתה לה פעילות מקצועית אמיתית בארץ. ניסיונה של התובעת לייצר מצג לפיו בתקופה לגביה נשללה תושבותה ישנה זיקה לארץ לנוכח עסק קוסמטיקה שהקימה התברר בחקירתה כמצג שווא ולצורך יצירת זיקה מאולצת.

18. בתחום הרפואי התובעת טופלה בגאורגיה, שם יש לה רופאת משפחה קבועה. הטיפולים בארץ הם נקודתיים, רק לצורך עניינים ייחודיים או לשם קבלת טיפול רפואי מיטבי יותר מזה שקיבלה בגאורגיה. אף בעלה העיד בהגינותו כי הטיפולים בארץ נעשו מתוך חוסר שביעות רצון מהטיפול בגאורגיה, אך לא כהוכחה למרכז חיים בארץ.

19. מבחן מירב הזיקות נוטה לחו"ל, וכל אלה מלמדים כי מירב זיקותיה של התובעת הן לגאורגיה.

20. החל משנת 2007 ברוב המוחלט של השנים התובעת נמצאת בגאורגיה ברוב ימות השנה. צוין כי מדו"ח הכניסות והיציאות מן הארץ עולה כי משנת 2016 ועד לשנת 2020 שהתה התובעת 1073 ימים בגאורגיה לעומת 754 ימים בישראל.

דיון והכרעה:

21. פרק י"א של חוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב] תשנ"ה-1995 (להלן – "החוק") עוסק בביטוח אזרחים ותיקים וביטוח שארית. במסגרתו, קובע סעיף 240(א) לחוק כי מבוטח לפי החוק ייחשב **כתושב ישראל** למי שמלאו לו 18 שנים. סעיף 244 לחוק קובע את זכאות מבוטח שהגיע לגיל המזכה בקצבת אזרח ותיק. עוד קובע פרק י"א כי "**מבוטח**" כולל תושב ישראל שהשלים תקופת אכשרה.

22. בעב"ל (ארצי) 83/06 ג'אן טייץ נ' **המוסד לביטוח לאומי** (פורסם בנבו, 2.6.2009) (להלן – "עניין טייץ") דן בית הדין הארצי בפרשנות המונח "**תושב ישראל**", כתנאי לזכאות לקצבת אזרח ותיק לפי פרק י"א לחוק. מאחר שהמחוקק הותיר את המונח ללא הגדרה, נדרשה ברבות השנים פרשנות תכליתית בהתאם להקשר. בהתאם לכך, בחינת המונח "תושב ישראל" היא גמיש בהתאם לעידן הגלובלי, בו רבים מוצאים עצמם במצבי נידודת תכופה, לשם עסקים, לימודים או משפחה במקומות אחרים בעולם. על רקע זה, שהות ממושכת לצרכי עבודה, לימודים וכדומה, לא תמיד תהווה שינוי של "מרכז חיו" של אדם אל מחוץ לישראל, באופן שישלול את הגדרתו כ"תושב ישראל" ואת הזכויות הכרוכות בכך.

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ב"ל 20330-06-21

26 מרץ 2025

23. בעב"ל (ארצי) 273/03 נעמי דויד נ' המוסד לביטוח לאומי (פורסם בנבו, 27.6.2004) ציינה כבוד סגנית הנשיא (בדימוס) אלישבע ברק-אוסוסקין כי יש לפרש את המונח "תושב ישראל" בהתאם למציאות בהווה -

"יש לזכור כי סגנון החיים משתנה. הניידות גוברת. יש להתחשב בכך, בעיקר כאשר מדובר בביטחון סוציאלי ובמישנה עוצמה כאשר מדובר בקצבת זקנה. רבים נודדים מארצם בגיל מבוגר מסיבות שונות. רבים נודדים מנימוקיה של המעוררות. הם מתאלמנים ונישאים בשנית לתושבי מדינות הים. אין הגדרה ברורה לתושבות. יש להגדירה על פי התכלית. תכלית קצבת הזקנה היא לתמוך במי שהגיע לגיל מבוגר."

24. כאמור, משמעותו הגנרית של "תושב ישראל" בסעיף 240(א) לחוק עוררה את הצורך בפרשנות תכליתית של בית הדין הארצי למונח זה לשם הבנת תנאי הזכאות (ראו בעניין טייץ)

25. עוד נקבע בעניין טייץ

"עצם שהייתו של אזרח ישראל בחו"ל לצרכי עבודה, לימודים או ריפוי וכל כיוצ"ב, אין די בה כדי להסיט "מרכז חייו" של אדם מחוץ לישראל ובכך למנוע ממנו מיצוי זכויותיו הסוציאליות כ"תושב ישראל".

הדברים נכוחים אף עת נדרשים אנו לפרשנות המונח "תושב ישראל" בסעיף 240 לחוק. נפסק, כי אמות המידה להיות אדם "תושב ישראל" ייקבעו ע"פ מטרותיו של הביטחון הסוציאלי ולאור תכלית ביטוח הזקנה. הלכה למעשה, מקובלת בפסיקה מדיניות של הגמשת דרישת ה"תושבות" כתנאי לקבלת קצבת זקנה נוכח מציאות החיים המשתנה שבאה לביטוי בהזדקנות האוכלוסייה ובהגברת ניידות המבוטחים בין המדינות שתוצאתה היווצרות קבוצה גדולה של אזרחים שהגיעו לגיל הקצבה ואינם מתגוררים דרך קבע במדינתם.

ודוק, בהגמשת דרישת התושבות לשם קבלת קצבת זקנה אין משום זניחת תנאי התושבות. גם בהתחשב בשינוי העתים ובמגמות הגלובליזציה מוסיפה לעמוד על כנה הדרישה לפיה מרבית הנסיבות יצביעו על קיומה של זיקה יציבה בין תובע הקצבה לבין ישראל. דרישת ה"תושבות" לצורך זכאות לקצבת זקנה, משמעותה זיקה מהותית וקבועה לישראל, ולא זיקה משוללת תוכן, המתמצת בקשר פורמאלי בלבד עם ישראל. קביעת זיקתו של אדם לישראל כ"מרכז חייו" ותושבותו בישראל הם תלויי נסיבות העניין הנדון. במקרים הברורים, יעידו הנסיבות אם מרכז חייו של התובע בישראל

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ב"ל 21-06-20330

26 מרץ 2025

הוא, או מחוצה לה. כזאת יכול ויעלה מתשובה לשאלות, היכן עושה התובע מרבית ימות השנה, מקום מגוריו, והיכן מצויים נכסיו ומקור פרנסתו. ככל שמכלול הנתונים הללו ושכמותם, והאיזון ביניהם יצביע לצד זה או אחר, תיפול ההכרעה בדבר מילוי יסודותיו של תנאי "התשובות" או שלילתו.

26. ההלכה הפסוקה קובעת כי בחינת תושבותו של אדם תיבחן לאור מאפייני מרכז חייו, במבחן הידוע בשם "מירב הזיקות" – הן בפן האובייקטיבי (היכן שהה פיזית) והן בפן הסובייקטיבי (התפיסה בדבר מרכז חייו) (ראו עב"ל (ארצי) 363/09 עבדאללה חנין צלאח עזה נ' המוסד לביטוח לאומי (פורסם בנבו, 13.3.2011)).

27. בב"ל (ת"א) 38877-03-20 רבקה כדורי נ' המוסד לביטוח לאומי (פורסם בנבו, 26.4.2022) קיבצה כבוד השופטת אסתר רובוביץ – ברכש את הנסיבות לפיהן יוכרע מבחן מרכז החיים ומירב הזיקות:

"על מנת להגיע למסקנה עובדתית בדבר "מרכז החיים" ו"מירב הזיקות" יש לבחון את כלל הנסיבות העובדתיות. ביניהן ניתן למנות את הנסיבות הבאות: זמן שהייה בישראל בתקופה הרלוונטית, קיומם של נכסים בישראל, מקום המגורים הפיזי, המקום בו מתגוררת משפחתו של האדם ובו לומדים ילדיו, אופי המגורים, קשרים קהילתיים וחברתיים, מקום העיסוק וההשתכרות, מקום האינטרסים הכלכליים, מקום פעילותו או חברותו של האדם בארגונים או מוסדות, מצגים של האדם עצמו אשר יש בהם כדי ללמד על כוונותיו, ומטרת השהייה מחוץ לישראל (כדוגמא – במקרים של לימודים, ריפוי או עבודה מטעם מעסיק ישראלי).

נוסף לכך, ובעת יישום המבחנים, יש לקחת בחשבון את מהותה של הזכות הנדונה ותכליותיה זאת, כאשר "בחשבון סופי תקבע הזיקה למעשה; זיקה שלא יהא בה מהזמניות או מהארעיות, וזיקה שיש בה להוכיח ראית מקום שבתחום ישראל, כמקום ש'בו הוא חי', ש'זה ביתו'" (ר' דב"ע (ארצי) מה-/04 73 עייאדה סנוקה - המוסד לביטוח לאומי, [פורסם בנבו] פד"ע יז 79 (1985)).

28. כן נקבע כי "נטל ההוכחה בדבר "תושבות" מוטל על הטוען לקיומה". שהייה ארוכה מחוץ לישראל תטיל נטל כבד יותר (עב"ל (ארצי) 386/99 אילנה דוניבסקי נ' המוסד לביטוח לאומי פד עלז 696 (2002)).

29. במכתב שכתבה התובעת לנתבע הנושא תאריך 22.6.20 היא ציינה (ר' מוצג נ' 4 למוצגי הנתבע):

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ב"ל 20330-06-21

26 מרץ 2025

"...השהות שלי בחו"ל נובע על מנת להיות בקירבת בעלי שעובד כעצמאי בחו"ל זה שנים. לאחר שהודעתם לי על ביטול התושבות וביטלתם לי את דמי הזיקנה (שאוסרה לי על ידכם ב 4/2/2019) היקפדתי מאז להיות יותר בישראל ומדגישה שוב שלעיתים נאלצת לנסוע ולהיות בקרבת בעלי... החל מ- 1/3/20 אני פתחתי תיק עוסק פטור במס הכנסה ואני כבר עבדתי כקוסמטיקאית בארץ ולעיתים אצטרף לבעלי על מנת להמשיך לנהל ולמשור חי זוגיות תקינים"

30. גם בתצהירה מתארת התובעת כי בשנת 2007 החל בעלה לעבוד בגיאורגיה ומטבע הדברים הצטרפה אליו, למרות רצונה להישאר בארץ. היא מציינת כי ראתה במגוריה עם בעלה בגיאורגיה סידור זמני ובפועל היתה ונשארה תושבת ישראל תוך שמירת מירב זיקותיה לארץ. בהמשך היא מצהירה כי נעה ונדה בין גיאורגיה לישראל כאשר כל העת דאגה לשמור ככל האפשר על התנאים הפורמליים לתושבות (ראו סעיפים 10 ו-12 לתצהיר עדות ראשית מטעמה).

31. סוגיית "השמירה על התנאים הפורמליים" לתושבות עלתה גם בחקירתה של התובעת, באופן שהותיר רושם כי עיקר דאגתה של התובעת בשיבה לארץ נועדה לקיים את מספר ימי השהות המינימליים כדי לשמור על זכויותיה, ולא נבעה מכמיהת הלב לשהות בארץ, שהרי כפי שציינה התובעת בעדותה הילדים גדלו והיא רצתה לשמור על נישואיה עם בעלה שעזב לגיאורגיה. ההיגיון הבריא מורה כי אדם שמרכז חייו הוא מדינת ישראל, לא נותן דעתו למספר הימים המינימלי ההכרחי שעליו לשהות בה ושבגינם תישמר תושבותו. הוא פשוט חי בה את עיקר חייו.

32. גם מועד פתיחת העוסק המורשה של התובעת ב-03/2020 מעורר ספק לאור עדותה של התובעת כי נשענת כלכלית על בעלה, ולמעשה התיק נפתח כשנה לאחר החלטת הנתבע מיום 6.3.19 בדבר שלילת תושבותה.

וכך בעדותה של התובעת (ר' עמ' 11 שו' 30-24 לתמליל הפרוטוקול מיום 10.4.24):

"ש: את כותבת בסעיף 10 לתצהיר, מטבע, תסתכלי על התצהיר הוא בפנייך, העו"ד שמה אותו בפנייך. בסעיף 10 לתצהיר, את אומרת- מטבע הדברים הצטרפתי אליו.

ת: תקשיבי, אני, יכול להיות שהכתב שלי לא נכון, אבל זה אומר שאני הצטרפתי אליו בשביל להרגיש אותו קצת, כי הוא לא היה מגיע ככה בבית, ועכשיו הילדים לא היו מפריעים לי, הם היו נשואים וזה, והיה לי את הזמן הזה להצטרף אליו, להרגיש את הבעל. אני חונכתי בצורה כזה לשמור על הזוגיות, לא, לא, לא שכאילו לחיות ככה במרחקים רב, זמן רב, אבל אני הייתי ממש קצר, עושה את זה קצר והייתי חוזרת בארץ, לא, אני חושבת מותר לי לבקר את הבעל. הוא הלך לפרנס את המשפחה,"

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ב"ל 20330-06-21

26 מרץ 2025

ובהמשך (ר' עמ' 14 שו' 17-39 לפרוטוקול מיום – עמ' 15 5-1 לתמליל הפרוטוקול מיום 10.4.24
(הדגשים אינם במקור י.א.):

ש" : את הפילוח של הנתונים. אנחנו רואים כאן משנת 2008, 72% חו"ל, 66% חו"ל, 49% חו"ל, 51%, 80% חו"ל בשנת 2012, 80...74, 26, 26 לטובת חו"ל בשנת 2013, בשנת 2013 היית יותר בארץ.

ת: אמרתי לך,

ש: 2014, 56 חול, 65 חו"ל 2015, 73 חו"ל 2016, 70% חו"ל 2017. כלומר, אנחנו למדים שברוב השנים משנת 2008 ואילך, אני רק אשלים את השאלה, בסדר? משנת 2008 ואילך, רוב השנה, ברוב, ברוב המוחלט של השנים שהצגתי בפנייך, את נמצאת בגאורגיה.

ת: מאמני, אני אומרת לך ש... אם ידעתי את הזמנים האלה, כמה אני צריכה להיות בארץ, כמה אני צריכה להיות בחוץ לארץ, לא הייתי מתנהלת ככה.

ש: כן, אבל איך את יכולה, אבל איך את טוענת בעצם שהמרכז חיים שלך, כמו שאמרת, שהמרכז החיים שלך הוא כאן, כשבפועל רוב השנה, ברוב המוחלט של השנים, מרגע מ-2007 שבעלך טס לגאורגיה, את נמצאת שם?

ת: תקשיבי, אני אומרת לך, אז כל הזמן הזה שאני נמצאת שם, גם זה כבר לא עושה לי טוב, כי אני רוצה להיות בארץ, לחזור בארץ וזה, אבל אם ידעתי זמנים, אני הייתי עושה, זאת אומרת להבדיל בזמנים כאילו, כמה אני צריכה להיות פה, כמה אני צריכה להיות שם, אמרתי לך, לא הייתי נשארת, לא הייתי נשארת. הזמנים, הימים לא ספרתי את מבינה? זה, זה, זה הבעיה, אבל בטח שהמרכז החיים שלי פה. את רוצה אני אספר לך ש... התחתנתי איתו, הבאנו 3 ילדים, הקמנו בית ביחד, חשבון בנק משותף, חיתנו את הילדים, הילדים לפני כן עשו צבא, שלושתם פה בארץ, הנכדים גדלו, עשו צבא 4 נכדים כבר, 4 נכדים עדיין קטנים,

ש: אז כאילו הילדים עזבו את הקן, ולמעשה הקן שלך היום הוא למעשה בעלך, לפי מה שאני מבינה מה שאת אומרת.

ת: כן, אבל אמרתי לך, גם שהוא לבד שם ו... זאת אומרת, זאת אומרת הייתי מצטרפת אליו בשביל, אמרתי לך לשמור על הזוגיות, זה הכל, זה הכל. הוא לא היה מגיע הרבה.

ש: זה כמו שאמרת בתצהיר, זה טבעי לך להיות עם בעלך.

ת: טבעי, אבל המרכז החיים שלי פה, אמרתי לך, שם הייתי מצטרפת,

עוד לעניין ראו: עמ' 16 שו' 16-3 לתמליל הפרוטוקול לעיל.

33. בתוך כך, לא מצאתי בגרסתה של התובעת סיבה מוצדקת לשיהוי המשמעותי בהגשת התביעה ביום 9.6.21, זאת לאחר שמכתב הנתבע מיום 6.3.19 נשלח אליה בדואר רשום והתקבל.

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ב"ל 21-06-20330

26 מרץ 2025

34. עוד עולה מחקירתה כי התובעת היתה מודעת למכתב, באופן המעמיד את עניין ההתיישנות כטענה סף שיש לקבלה

בעדות התובעת היא השיבה (ראו עמ' 2 שו 32-39 – עמ' 3 שו' 11-1 לפרוטוקול מיום 10.4.24)

מדובר במכתב שבו המוסד לביטוח לאומי מודיע לך ששוללים את התשובות
ש"ש: שלך. המכתב הזה נשלח אליך ב- 06/03/2019.
ת: נכון.
ש: קיבלת את המכתב הזה?
ת: לא. ואני לא יודעת אם נשלח בכלל אלי, המכתב הזה לא הגיע אצלי.
ש: מה הכתובת שלך?
ת: רחוב אריה 22 על 17.
ש: או-קיי, אז הוא נשלח לכתובת שלך, את לא גרה שם?
ת: אני גרה בארץ, אבל אולי הייתי באותו זמן עם בעלי בחו"ל, לא יודעת.
ש: בתקופה הזאת את היית בארץ, את חזרת לארץ ב- 10/03/2019 ושהית פה
משך 64 ימים עד 12/05/2019 שטסת שוב ל- 85 יום לגאורגיה. כלומר,
היית תקופה ממושכת בארץ כשהמכתב נשלח, והוא נשלח לכתובת שלך
בדואר רשום, לכן אני שואלת,
ת: אולי בדואר ואני לא קיבלתי את זה מאמי.
ש: תראי, מבחינת הנתונים שלנו זה כן נמסר לנמען,
עו"ד כהן: איך? איזה נתון?
ש: מהמערכת שלנו, במערכת הפנימית שלנו, המכתב כן,
עו"ד כהן: מה זה מערכת פנימית? זה דואר רשום? סליחה,
ש: כן נמסר, כן נמסר לנמען,"

כמו כן ראו עמ' 10 שו' 30-38 – עמ' 11 שו' 1-2 לפרוטוקול:

ש"ש: אוקיי. אני שואלת, נודע לך שנשללה לך התשובות, אמרת שאת המכתב הזה שלחת
עוד לפני שטסת לגאורגיה, נודע לך שנשללה לך התשובות, או-קיי? וגם נוצר לך
חוב בסך 27,000 שקלים ויותר, וניתנה לך הזדמנות לערער על ההחלטה לבית הדין
תוך 12 חודשים. אז אני שואלת, למה לא הגשת את התביעה לבית הדין במועד?
היה לך 12 חודשים לערער על ההחלטה.
ת: אני, אני לא ידעתי את הכללים איך להתנהל, ואני, אני אחר כך מאוחר יותר
החלטתי לבוא לסופיה. אמרתי, אני דיברתי עם בעלי, כאילו הודעתי לו הכל,
שכאילו, שיש את הבעיה שהתפתח את הבעיה,
ש: כשטסת אליו?

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ב"ל 21-06-20330

26 מרץ 2025

ת: שטסתי אליו, ובסופו של דבר החלטתי לפנות לסופיה. זה, המכתבים הגיעו אצלי מאוד מאוחר, זה מה שאני רוצה להגיד לך."

35. לאור האמור, יש לקבוע כי אין בתשתית הראייתית המונחת לפניי, כמו גם התרשמותי מהעדויות בהליך, לקיים את הנטל הנדרש להוכחת מרכז חייה של התובעת בארץ בתקופה הרלוונטית.

36. נוכח האמור לעיל - התביעה נדחית הן בשל טענת ההתיישנות והן לגוף התביעה.

37. לפנים משורת הדין, ומאחר שעסקינן בענייני ביטחון סוציאלי, אין צו להוצאות.

38. זכות ערעור לבית הדין הארצי בתוך 30 ימים ממועד קבלת פסק הדין.

ניתן היום, כ"ו אדר תשפ"ה, (26 מרץ 2025), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

יעקב אזולאי, שופט

